

Biblioteca bătrânului bard

Corbul își flutură aripile în bătaia vântului aspru norvegian, iar sclipirea din ochii săi întunecați și goi răzbătea deasupra liniei orizontului, departe de mama care strângea trupul înghețat și rigid al copilului său la piept. Iarna cea blestemată fusese hărăzită de titani pentru a aduce pieire și pentru a împietri tot ceea ce însemna viață. Ruinele satului zăceau inerte în vidul morții, în acea tăcere cutremurătoare și prevestitoare de nenorocire. Mama își striga copilul pe nume, dar acesta privea prin ea, incapabil de a-și mai mișca buzele vinete. Răsuflarea de gheață a nopții împânzea cerul și aștrii stinși iar corbul pornise în căutarea unui alt suflet de sacrificiu undeva departe, pe piscul muntelui ce străpunge bolta și ceața-i fumurie.

*

Cărțile străvechi cunosc toate tainele Yggdrasilului, de când focul s-a-mpletit cu gheața și de când s-au format munții și câmpiile din coastele și carnea lui Ymir. Inscricțiunile runice scrijelite în scoarța Copacului Vieții dezvăluie întreaga soartă a Universului. Viața freamătă în efemeritatea sa cu pași mărunți, pe corzi de frunze, pe pânze de păianjen, atât de fragilă și naivă, încât și o lacrimă ar putea distruge tot ce Yggdrasilul a clădit în infinitatea sa. Tot ce viețuiește, viețuiește cu frică și nesăbuintă. Viața are o însemnătate deosebită pentru toate ființele Copacului și este slăvită de toți zeii Asgardului, căci fără de ea, cursul timpului nu și-ar mai găsi rostul iar inscripțiile nedezlegate ar rămâne adormite veșnic în umbra uitată a eternității. Totuși... există ceva mai presus decât Viața însăși, o spaimă rece și uscată ce-și așteaptă cuminte rândul spre a primi ce i se cuvine, o spaimă ce nu are niciun fel de însemnătate, încep ut sau sfârșit. Aceasta se numește Moarte.

*

Sunetul robei târșăite pe podea cutremură liniștea nopții. Din nou, biblioteca murmura vorbe neînțelese într-un grai neomenesc. La fiecare lună nouă începeau a scoate niște sunete asemănătoare cânturilor străvechi, însă bardul știa ce aveau toate acestea să însemne. Vreme de cinci sute de ierni le asculta și le studia ecourile, neîncetat, obsesiv. Nimeni și nimic nu-l putea atinge în acest ceremonial de sacralizare. O lume uitată și neprețuită se întindea la picioarele sale, o lume ascunsă între rădăcinile groase și putrede ale bătrânului Yggdrasil unde doar el știa orânduiala zilelor și nopților. Atâtea veacuri sau poate chiar milenii de singurătate îi aduseseră cute și riduri asemeni rocilor surpate în jurul ochilor albi și goi cu care el putea simți, însă nu și vedea. Bătrânul Skralf fusese uitat de Univers, de zei, de întregul Yggdrasil. Lumea pe care și-o clădise în subteran rămânea vie doar în poveștile și legendele strămoșilor pământeni. Nimeni însă nu avea certitudinea că Skralf ar fi existat cu adevărat vreodată, deși mulți încercaseră de-a lungul vremii să trăiască cu iluzia că el li s-ar fi arătat în viziuni și vise. Așa că bardul nemuritor a rămas o poveste din folclor.

Skralf trăia. Runele și biblioteca sa astrală îl ținuseră în viață pentru a împlini un scop ascuns, neștiut ne nimeni, nici chiar de mărețul Odin, zeul Atotputernic ce și-a sacrificat un ochi spre a primi cunoașterea și înțelepciunea adăpostite în fântâna lui Mimir. Bătrânul bard reușise să invoce runele ancestrale și să le ademenească spre a-i servi în templul sacru al mormântului omenirii. Acesta dorea să-l îmblânzească pe Surtur, Focul Viu, ce avea mai apoi să arunce întregul Univers în flăcări spre a renaște glorios din scrum, astfel devenind Creator al acestei noi geneze. Puțini cititori de rune rămăseseră însă în viață pentru a răspândi vorba că "bard" în norvegiana veche a strămoșilor înseamnă "stridimotstillhet", și anume "bătălie împotriva binelui". Asta plănuia bătrânul orb, să înece lumea în foc și pară pentru a împlini profeția Lordului Luminii. În tăcere. În așteptare și suspans ce clocotește vreme de mii de ani.

Biblioteca lui Skralf era formată din butuci și scoarță de copac și zăcea la poalele unui curcubeu deformat, descompus, ce-și revărsa culorile de praf peste paginile rupte ale frunzelor. Era liniște iar zăpada amorțită învăluia acel luminiș blestemat al bardului, acea bibliotecă a morții, exact asemeni bătrânului când se metamorfoza în corb spre a culege suflete ce-i făceau inima să bată rar, obosit. Lumea ireală și muritorii obișnuiau să îl numească Corbul lui Morrigan, deoarece aducea pieire și nenorocire.

Acum bătrânul Skralf pășea liniștit printre runele încrustate în jurul său, nerăbdător să-l asculte pe Surtur. Totul merse strună vreme de multe ere uitate de zei și necunoscute de către oameni și alte viețuitoare. Paginile-i erau șterse, însă el le știa ca pe-un gând ce-l măcina. Runele îi posedau sufletul iar cărțile se trezeau din coma înghețată pentru a urla în întuneric. Sunetele înalte ale acestora spărgeau puțin câte puțin curcubeul ca pe un vitraliu urât. O undă de ger și șuier șterse chipul lui Skralf...

*

Bătrânul bard se simțea mai puternic ca niciodată. Iluzia halucinantă a profeției îi acapara trupul în mod frenetic, de necontrolat, iar o energie nestăpânită îl smulse de brațe, de picioare, de călcâie și-l târâseră acolo unde el nu mai avea șansă de scăpare. O spaimă rece și uscată... ce-și așteptase cuminte rândul atâta timp...